

saadan Hjælp. Disse Overveielser kan Regjeringen tage, naar der er Spørgsmaal om Fornødsel af Bevilling. Spørgsmaalet bliver nu, om Hjælpen skal ydes paa de aarlige Finantslove eller ved jærlig Lov. Det forekommer mig, at Bevillinger paa de aarlige Finantslove er en høist ueheldig Veie at staa ind paa for at hjælpe disse Institutioner. Jeg henstiller altsaa til et eventuelt Udvalg, om det ikke vil foreslaa en noget forandret Uffattelse af § 2.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal først gjøre den Bemærkning, at Klasselotteriet ikke sorterer under mig, hvorimod Industrielotterierne sortere under mit Ministerium, saa at det Spørgsmaal, hvilke Reformers der passende burde foretages ved Klasselotteriets Ordning, dog i alt Fald helst bør gjøres til Gjenstand for et Lovforslag for sig, da man ellers kommer ind paa den formelle Vanskelighed, at det blev een Lov, som kom til at ligge under to forskellige Ministerier. Men iøvrigt skal jeg ikke udtale mig videre om de Anhydninger, som bleve givne af en æret Taler i den Henseende. Det var vel egentlig heller ikke hans Mening at ville fremkalde en speciel Diskussion om disse Punkter idag. Hvad Industrielotterierne angaar, skal jeg først bemærke, at det at meddele Bevilling til at have faste vedvarende, ja endog flere Aar igjennem vedvarende Lotterier egentlig ikke burde være en administrativ Bevillingsgag, men en Lovgivningsgag. Det er en Kunstvælske, som Justitsministeriet har forfægtet alle Sider, og som det navnlig har gjort gjældende under Forhandlingerne med Finantsministeriet angaaende Loven af 1869. Det er et Standpunkt, som man altid har staaet paa, og det baade, fordi det er en meget vanskelig og uebehagelig Sag at uddele disse Beneficiere til den Ene og negte dem til den Anden, og ogsaa af den Grund, at Etableringen af saadanne vedvarende Institutioner er en temmelig indgribende offentlig Foranstaltning. Derfor tror jeg, at det i det Hele taget vistnok vil befindes rigtigt, at forsaavidt man overhovedet vil give Udgang til saadanne Indretningers Oprettelse, det da sker ved Lov; dette vil naturligvis have til Følge, at man langt sjeldnere bliver enig om at give saadanne Tilladelser, og at der derfor vil blive færre af disse Institutioner i Fremtiden. Dette anser jeg nu ikke for at være til nogen Skade. Hvad de nuværende Lotterier angaar, er det Tidspunkt, som Lovforslaget opstiller, jo valgt af Hensyn til, at til den Tid udløbe alle de Bevillinger, der

for Diebliffet ere givne. Det maa jo vel erindres, at der ikke er noget af disse Lotterier, som har noget som helst Tillagn om at blive ved at bestaa i det Uendelige, de have alle sammen kun faaet Bevilling paa visse Aar, og de ere alle udløbne til den Tid, som er angivet i Lovforslaget, nemlig 1887. At proklamere, at disse Lotterier, som engang ere til og vistnok allerede ere nogle for mange, saaledes at de ueheldige Sider ved Industrielotterierne maasse tilbøielig komme af den stærkt spændte Konfurrence mellem dem, skulde fortsættes i det Uendelige, dertil forekommer der mig ikke at være nogen som helst Grund. Det forekommer mig dog, at man maa erkjende, at der maa komme et Tidspunkt, hvor ogsaa de maa høre op, ellers vilde det blive et ganske overordentligt Privilegium, som de, man engang havde givet disse Bevillinger, vilde faae. Derimod erkjender jeg naturligvis, at man kan disputere om, hvor lang en Frist der passende bør gives dem. Den egentlige Grund, hvorfor man har ment at kunne sætte sig udover Hensynet til de Institutioner, der nyde Godt af disse Lotterier, er den, at mange af dem i Grunden kun have en henholdsvis ringe Indtægt af Lotteriet, idet den allerstørste Del af, hvad der indvindes ved disse Lotterier, gaar til Kollektorer, Mellemandlere og saa videre, hvorimod selve Formaalene have en henholdsvis forbausende ringe Indtægt. Noget af disse Institutioner ere af den Bestaafenhed, at Staten maa tage sig af dem, fra det Diebliff de ikke have denne Resourse længer, men om andre gjælder det, at de maa hjælpe sig selv, og de blive jo forsaavidt ikke værre stillede end de mange andre nyttige og velbædige Institutioner, som ikke have saadanne Lotterier til deres Raadighed, og som heller ikke ville faae dem, ifald en saadan Ordning som den, her er Tale om, bliver truffet. Smidlertid finder jeg, at det er høist billigt og naturligt, at Landstinget ønsker at overveie denne Sag nærmere, thi det er ganske vist en Sag, der frembyder flere forskellige Sider, og der har ogsaa været tilstillet Udvalget i det andet Thing en meget stor Mængde Oplysninger om disse Lotteriernes Forhold, saavel som ogsaa tilbøielig om Klasselotteriet, hvilke Oplysninger naturligvis ligeledes ville staa til dette Things Disposition, hvis det maatte ønske det. Jeg kan derfor selvfølgelig ikke sige Noget til, at man ønsker at drøfte denne Sag noget nærmere. Dertil kommer, at det ikke er af nogen overordentlig stor praktisk Betydning, om denne Lov udkommer iaar eller næste Aar. Det kan jeg ikke skjønne kan have særdeles vidtgaaende skadelige Følger.